Jméno a příjmení studenta: Eva Hosnédlová
Téma bakalářské práce: **Klezmer v moderní době**
Vedoucí práce: Doc. PhDr. Bedřich Nosek, CSc.

Autorka se ve své bakalářské práci snaží čtenářům přiblížit fenomén hudebního žánru klezmer (židovské sekulární hudby v aškenázském milieu).
V první kapitole pojednává o kořenech židovské hudby (včetně společenského, halachického a liturgického kontextu). V kapitole druhé pak o modernější variantě klezmeru (zvláště se zaměřuje na Severní Ameriku a tamní židovskou kulturu, ať už spjatou s nábožensky tradičně smýšlejícím prostředím, nebo tu, jež přejímala nežidovské elementy a dále je transformovala).
V kapitole třetí se zaměřuje na problém autenticity klezmerové hudby v souvislosti s určitou tenzí mezi tradičním pojetím tohoto stylu a pojetím, které se otevírá nejrůznějším fúzím (s jazzem; rockem; hip-hopem atd.) a stává se součástí širokého řečiště etnické hudby globalisovaného světa.
Pisatelka se tématu věnovala skutečně poctivě, se znalostí a možno říci s láskou. Tento fakt je zvláště zřetelný na podkapitolách zaobírajících se nejdůležitějšími osobnostmi klezmer (Naftule Brandwein; Dave Tarras; Max Epstein v první polovině 20. století; později pak Michael Alpert; skupina The Klezmatics ad.).
Eva Hosnédlová postupuje logicky a systematicky; formální stránka bakalářské práce je navíc dobře zvládnutá. Čtenář neznalý klezmerové hudby je konfrontován s mnoha přínosnými a zajímavými informacemi.
Psát o hudbě je obecně záležitost nesmírně složitá, neboť text nemůže čtenáři nikdy zprostředkovat emoce, jež v sobě nese hudba samotná.
Nicméně se domnívám, že autorka mohla zmínit zvláštní dynamiku danou napětím mezi melancholií a radostí, které se v klezmeru nerozlučně snoubí.
Pojednává-li o nápěvech a tancích východoevropských Židů, měla zaznamenat alespoň jejich rytmus, typické tóniny atp.. Bylo by přínosné, kdyby uvedla poměrně časté přejímky liturgických textů a melodií (navzdory rabínským zákazům – např. Ahava raba; Mi-še-berach; Jištabach a jiné).
Věnuje-li se širším kulturním souvislostem (jidiš divadlo, později muzikál); měla zmínit též první film s tématikou klezmorim (americký Yidl Mitn Fidl z roku 1936, jehož režisérem byl Joseph Green).
Domnívám se, že vedle pojednání o klezmer scéně v USA, Evropě a Izraeli měla Eva Hosnédlová podchytit i scénu jihoamerickou (např. zvláště významný argentinský skladatel Giora Feldman).
Několik zmínek o americkém multi-instrumentalistovi Andym Statmanovi je vzhledem k jeho vlivu na soudobý klezmer poněkud skoupých.
V rámci profilu skupiny The Klezmatics chybí výčet jejich spolupráce s dalšími židovskými umělci a jejich důraz na obecně lidské a náboženské hodnoty (obzvláště pozoruhodným počinem je album Brother Moses Smote The Water, vydané roku 2004).
V pasážích věnovaných fúzím klezmeru měl být uveden John Zorn (nar. 1953), jeho projekt Masada a hudební vydavatelství Tzadik.
Jazyková úroveň pojednání kolísá; věta ohledně nahrávek (mělo být "záznamech" – v počátku 19. století zvukové nahrávky neexistovaly) na s. 14 je pak vyloženě matoucí.
Přes výše řečené výtky považuji práci Evy Hosnédlové za přínosnou, fundovanou a poměrně vyzrálou. Vyhovuje všem požadavkům kladeným na práci bakalářskou.
Navrhované hodnocení: 1 – 2 (v závislosti na úrovni obhajoby).

V Praze dne 10. 8. 2010

Doc. PhDr. Bedřich Nosek, CSc.